

Arrest

nr. 83 435 van 21 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Koerd afkomstig uit Bavrawan en bent u Iraans staatsburger. Op 22 juni 2011 was u op het veld aan het werken toen er tegen middernacht zeven onbekende gewapende mannen naar u toekwamen die u eten vroegen. U gaf de mannen te eten en te drinken. In het aanpalende veld, een paar meter verder, waren andere dorpelingen op hun veld aan het werken. Toen zij naar huis gingen, begroetten ze u en liepen ze verder. Toen de vreemde mannen na een half uur vertrokken bevestigde een van hen uw vermoeden dat ze peshmerga (Koerdische strijders) waren. U had schrik dat de dorpelingen die u net hadden begroet, hadden gezien dat u de peshmerga eten had gegeven en dat ze dit zouden vertellen aan een familielid van hen, O. A. K. {..}, een Koerd die als spion voor het Ettelaat (Ministerie van Informatie) werkt en met wie u enkele jaren eerder een conflict had gehad i.v.m. grazend vee dat zijn gewassen had opgegeten. Enige tijd voordien was een

andere dorpeling, H. S. {...}, gestorven nadat hij was gearresteerd en gefolterd omdat hij peshmerga eten had gegeven. U was ervan overtuigd dat A. K. {...} deze man had aangegeven en vreesde dat u hetzelfde zou overkomen. U bleef die nacht op uw veld slapen. In de ochtend kwam Mohamed, de zoon van uw oom A. A. A. Z. {...} op wiens erf u woonde sinds uw ouders waren overleden, u verwittigen dat de Niruyeh Entezami (reguliere politie) u in het dorp was komen zoeken die ochtend. U verstopte zich in het bos van waar u zag dat de politie u met een wagen op uw veld kwam zoeken. U bleef in het bos en op 25 juni 2011 kwam uw oom Aliakbar u er opzoeken. Uw oom vertelde u dat de politie u verschillende keren was komen zoeken in het dorp en dat ze zijn huis hadden doorzocht. Uw oom had ondertussen uw vlucht uit Iran geregeld en bracht u dezelfde dag naar Nagadeh, van waar u met A. S. {...}, de smokkelaar, tot in Urumieh reisde. Van Urumieh bracht A. S. {...} u en enkele andere vluchtelingen uit Pakistan en Afghanistan richting de grens met Turkije, waar hij jullie overhandigde aan drie andere personen die jullie te voet de bergen over begeleidde tot in Gevar, Turkije. Vanuit Turkije reisde u met een vrachtwagen naar België, waar u op 8 juli 2011 asiel vroeg. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u uw geboorteboekje (shenasnameh) neer.

B. Motivering

Na een grondig onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de elementen in uw administratieve dossier stel ik vast dat u er geenszins in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient gewezen te worden op enkele opmerkelijke tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen die uw algemene geloofwaardigheid en de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen in Iran ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal i.v.m. uw vlucht uit Iran dat u door uw oom in Nagadeh werd overhandigd aan de smokkelaar A. S. {...}, die u via Urumieh naar de bergen bracht en u te voet begeleidde tot in Gevar (Turkije) (CGVS 4/11/2011, p. 10). Tijdens uw gehoor op 23 januari 2012 verklaarde u evenwel dat A. S. {...} u tot aan de grens met Turkije begeleidde waar hij u overhandigde aan drie andere smokkelaars. U stelde expliciet dat A. S. {...} niet de grens met Turkije mee overging en dat het de drie andere smokkelaars waren die u tot in Gevar begeleidde (CGVS 23/1/2012, p. 6). Geconfronteerd hiermee gaf u de weinig overtuigende uitleg dat de drie smokkelaars ook voor A. S. {...} werkten waardoor het voor u over dezelfde persoon ging en dat het donker was waardoor het allemaal snel moest gaan (CGVS 23/1/2012, p. 16). Wat betreft uw problemen die u ertoe brachten Iran te ontvluchten verklaarde u tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal op 4 november 2011 dat niemand u zag terwijl de peshmerga bij u op het veld waren en u evenmin het gevoel had dat u geobserveerd werd, hoewel u stelde dat iemand u wel gezien moest hebben (CGVS 4/11/2011, p. 17). Tijdens het tweede gehoor verklaarde u evenwel dat er twee mannen, van wie u vermoedde dat ze familie waren van O. A. K. {...}, op enkele meters van u vandaan op een aanpalend veld aan het werken waren. U voegde hier aan toe dat deze mannen bij hun vertrek langs uw veld liepen en u begroetten. U stelde nadrukkelijk dat de peshmerga op dat moment nog bij u stonden en dat de twee dorpelingen hen gezien moeten hebben (CGVS 23/1/2012, p. 12-13). Bovendien verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u niet wist of de politie, op zoek naar u bij uw oom, ooit zijn huis binnenkwam (CGVS 4/11/2011, p. 19), terwijl u tijdens uw tweede gehoor expliciet aangaf dat de politie het huis van uw oom doorzocht (CGVS 23/1/2012, p. 12). Tot slot stelde u tijdens uw eerste gehoor dat de peshmerga op 22 juni 2011 op uw veld langskwamen en dat uw oom u de volgende dag, op 23 juni, op het veld kwam opzoeken en u vertelde dat hij een smokkelaar voor u zou zoeken. Op 25 juni kwam uw oom u nogmaals opzoeken en vertrokken jullie naar Nagadeh (CGVS 4/11/2011, p. 15-16). Tijdens uw gehoor op 23 januari 2012 beweerde u echter dat u uw oom pas op 25 juni voor het eerst terugzag en dat hij u meteen diezelfde dag naar Nagadeh bracht (CGVS 23/1/2012, p. 15, 4, 16). Geconfronteerd hiermee ontkende u dat uw oom op 23 juni op het veld langskwam en herhaalde u dat u hem pas op 25 juni zag. Vervolgens voegde u hier aan toe dat u uw oom voor 25 juni misschien vanuit de verte had gezien en dat hij u een teken had gegeven dat u zich moest verbergen (CGVS 23/1/2012, p. 16). Dit is echter een onafdoende verantwoording om bovenstaande inconsistentie te verklaren. Bovendien verklaarde u bij het indienen van uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat de Iraanse veiligheidsdiensten u twee keer rond 20 juni kwamen zoeken (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 12/7/2011, vraag 3.5). Tevens wordt de geloofwaardigheid van uw beweerde vluchtaanleiding uit Iran en uw beweerde vrees op de helling gezet door uw verklaringen dat u bij uw telefonische contacten met uw oom A. A. {...} vanuit België niet meer geïnformeerd heeft naar eventueel nieuws i.v.m. de problemen die u ertoe aanzetten uw land van herkomst te ontvluchten. U deed dit niet omdat u het vergeten te vragen bent, omdat u hier in België veilig bent en dus niet inziet waarom u zoiets zou vragen, en omdat jullie gesprek nooit lang duurde (CGVS 4/11/2011, p. 18 – 19; CGVS 23/1/2012, p. 4). Een dergelijke houding kan evenwel geenszins in overeenstemming worden gebracht met en getuigt niet van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie

van subsidiaire bescherming. Van een asielzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over die elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Het feit dat u nagelaten heeft dit (spontaan) te doen, ondermijnt uw geloofwaardigheid nog verder.

Hier dient nog aan toegevoegd te worden dat het zeer bevreemdend is dat u de datum van de gebeurtenissen van juni 2011, die u ertoe brachten Iran te verlaten, enkel in de Europese tijdrekening kon plaatsen en u er niet in slaagde te zeggen welke data het betreft in de Perzische tijdrekening. Dit is des te meer opmerkelijk daar u expliciet stelde dat u uw gsm mee had op het veld en tijdens uw vlucht naar België, waardoor er vanuit gegaan kan worden dat u moet hebben geweten op welke dagen uw probleem plaatsvond. Geconfronteerd hiermee bleef u zeer vaag en gaf u het geenszins overtuigende antwoord dat u ondertussen al meerdere maanden in België verblijft waardoor u de Perzische kalender niet meer volgt (CGVS 23/1/2012, p. 8, 15).

Tot slot is het opmerkelijk dat u bij het invullen van de vragenlijst van het Commissariaat-generaal op de Dienst Vreemdelingenzaken enkel verklaarde dat u ruzie had met O. A. K. {...} die als informant voor de regering werkte en die u had beschuldigd van politieke activiteiten tegen het regime. U repte met geen woord over problemen die u gekend zou hebben door het bieden van hulp aan peshmerga (Vragenlijst CGVS ingevuld bij de DVZ d.d. 12/7/2011, vragen 3.1 – 3.8).

Bovenstaande vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen en uw vluchtrelaas.

Het door u neergelegde geboorteboekje doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het bevestigt immers louter uw identiteit en nationaliteit, welke in deze beslissing op zich niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als eerste middel een schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de regels van behoorlijk bestuur; hij laat daaromtrent gelden dat de bestreden beslissing gesteund is op onjuiste motieven ten gevolge van het ontbreken van een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en daarenboven onjuist en onvoldoende gemotiveerd op basis van niet bewezen veronderstellingen.

Verzoeker herhaalt zijn asielmotieven en voert aan dat kleine verschillen tussen verklaringen normaal zijn en tevens te verklaren door de manier waarop de vraagstelling geschiedt. Verder meent verzoeker dat de eventuele kleine verschillen in zijn verklaringen omtrent de vluchtroute geen afbreuk doen aan zijn vluchtedenen. Hij wijst op de stresssituatie om zijn onwetendheid inzake details te verantwoorden. Verder betoogt hij dat hij de streek niet kent en de vluchtroute geen relevant gegeven is in de asielaanvraag. Het zich niet correct herinneren van data is eveneens normaal mede gelet op het tijdsverloop. Verzoeker meent dat er over de essentiële bestanddelen van zijn relaas geen tegenstrijdigheden zijn. Verzoeker is tevens van oordeel dat het feit dat hij sinds zijn aankomst in België zijn oom niet meer gevraagd heeft of hij nog gezocht wordt, geen afbreuk doet aan zijn verhaal en meent dat de argumentatie dienaangaande in de bestreden beslissing geen steek houdt.

Verzoeker betoogt nog dat hij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van tegenpartij.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als tweede middel een schending aan van de motiveringsplicht. Hij legt uit dat de bestreden beslissing “slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd” werd en dat de motivering louter bestaat uit veronderstellingen. Verzoeker herhaalt dat eventuele kleine tegenstrijdigheden in zijn verklaringen geen afbreuk kunnen doen aan de verklaringen die wel overeenstemmen en waar de kern duidelijk uit blijkt. Volgens verzoeker heeft de tegenpartij doelbewust aangestuurd op tegenstrijdigheden door de manier van vraagstelling. Er is volgens verzoeker sprake van machtsoverschrijding.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als derde middel een schending aan van de artikelen 3 en 14 EVRM. Hij legt uit dat hij bij een gedwongen terugkeer naar zijn land van herkomst, het slachtoffer zal zijn van handelingen verboden door artikel 3 EVRM en zal blootgesteld worden aan represailles.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift als vierde middel een schending aan van de artikelen 5 en 8 EVRM. Hij legt uit dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst, niet in veiligheid zal zijn zodat artikel 5 EVRM geschonden zal zijn, te meer daar hij zal worden blootgesteld aan represailles wegens landverraad. Hij voegt er aan toe dat indien hij zou worden gedwongen terug te keren naar zijn land van herkomst, hij er geen inkomen heeft, niet in staat zal zijn om voor levensnoodzakelijke zaken te zorgen en het voor hem onmogelijk is een familieleven te leiden, wat een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

Verzoeker voert nog aan dat indien zijn *'beroep tot hervorming'* niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken; hij wijst er op dat hij hier reeds maanden verblijft, geïntegreerd is en hier zijn leven opnieuw heeft opgebouwd.

2.2. De Raad ziet niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding. Immers, de commissaris-generaal heeft de bevoegdheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd. Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

2.3. De Raad benadrukt dat het inroepen van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel degelijk gestoeld is op een grondig en individueel onderzoek ter zake. Zo bevat de bestreden beslissing verschillende concrete argumenten met betrekking tot de geloofwaardigheid van het asielaanvraag van verzoeker zoals door hem gedebiteerd. Volgens de Raad is de commissaris-generaal terecht tot het besluit gekomen dat de algemene geloofwaardigheid van verzoeker ernstig op de helling komt te staan om reden van de opmerkelijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen en de ongeïnteresseerde houding ten overstaan van zijn voorgehouden problemen sinds zijn aankomst in België.

2.5.1. De bestreden beslissing maakt terecht een aantal pertinente opmerkingen aangaande vastgestelde tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen en dit met betrekking tot enkele kernaspecten van zijn asielrelaas: of hij al dan niet geobserveerd werd, de vraag of de politie in het huis van zijn oom is geweest, wanneer zijn oom langskwam en zijn vlucht. In tegenstelling tot wat verzoeker tracht voor te houden betreft de manier waarop hij zijn land is ontvlucht wel degelijk een kernaspect van zijn asielrelaas. Van iemand die op illegale wijze zijn land van herkomst verlaat mag een verhoogde staat van alertheid verwacht worden zodat het geenszins aannemelijk is dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt met betrekking tot wie hem waar begeleidde op zijn vlucht.

Verder maakt de bestreden beslissing terecht een aantal pertinente opmerkingen bij de geloofwaardigheid van verzoekers inhoudelijke verklaringen zoals het niet slagen te zeggen welke data het betreft in de Perzische tijdrekening en het pas vermelden van problemen omwille van hulp aan de peshmerga tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In het licht van de concrete motieven van de bestreden beslissing kan niet gesteld worden dat er in het dossier van verzoeker geen individueel onderzoek ten gronde is gevoerd. Evenmin kan worden gesteld dat de concrete vaststellingen van de bestreden beslissing gebaseerd zijn op loutere veronderstellingen.

2.5.2. De commissaris-generaal dient zijn beslissing te nemen op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust, zoals hoger reeds gesteld, in beginsel op de asielzoeker zelf. Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken, hetgeen hij in casu allerminst gedaan heeft.

2.5.3. Waar verzoeker voorts in zijn betoog een summier samenvatting geeft van het door hem voorgehouden asielrelaas wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij, zoals blijkt, in gebreke blijft.

2.5.4. De Raad wijst erop dat, in tegenstelling tot wat verzoeker stelt, de aangehaalde tegenstrijdigheden wel degelijk deel uitmaken van de kern van verzoekers asielrelaas en dat het geen onbelangrijke details betreft. Verder is de Raad van mening dat het hier geen kleine verschillen betreft en dat deze tegenstrijdigheden niet kunnen verklaard worden door te stellen dat de manier van vraagstelling hiervan de oorzaak is. Uit nazicht van de diverse gehoren blijkt geenszins dat de vraagstelling op een zodanige manier is gebeurd dat dit de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker in de hand zou hebben gewerkt. De gehoren zijn op een normale wijze verlopen en noch verzoeker, noch zijn raadsman hebben op enig moment een opmerking gemaakt over dit verloop. De Raad meent dat tegenstrijdige verklaringen afgelegd door eenzelfde persoon, aangaande feiten die de kern van het asielrelaas raken en die hem ertoe noopten zijn land van herkomst te ontvluchten, inderdaad een aanwijzing vormen voor het gebrek aan geloofwaardigheid van het asielrelaas.

2.5.5. Elk interview brengt stress met zich mee en feiten van vervolging kunnen tot stress leiden, maar verzoeker toont niet aan dat dit hem verhinderde op effectieve wijze deel te nemen aan zijn interview. Dit blijkt ook niet uit de gehoorverslagen. Waar verzoeker meent dat de door de verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden kleinigheden betreffen en van dien aard zijn om door het tijdsverloop uitgelegd te worden, wijst de Raad er nogmaals op dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen details betreffen maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken en waarvan redelijkerwijze mag verwacht worden dat hij ze, ook na verloop van een bepaalde tijd, nog waarheidsgetrouw kan weergeven, te meer daar het gaat om ingrijpende gebeurtenissen die geacht mogen worden in het geheugen van de asielzoeker gegrift te zijn. De commissaris-generaal neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door de asielzoeker. Van verzoekende partij kan dan ook worden verwacht dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de aanleiding waren voor haar vlucht op een geloofwaardige en coherente manier kan weergeven aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van haar asielaanvraag, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er in hoofde van de asielzoeker aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en/of tot het bestaan van een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.5.6. In tegenstelling nog tot wat verzoeker voorhoudt, is zijn gebrek aan interesse in zijn voorgehouden problemen na aankomst in België wel degelijk relevant bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. Immers, van iemand die werkelijk vreest voor vervolging in zijn land van herkomst, en om deze reden asiel aanvraagt in een ander land, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich blijvend informeert over de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst. Verzoekers houding evenwel toont mede de ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag aan.

Verzoeker dient met concrete argumenten aan te tonen om welke redenen de motieven van de bestreden beslissing niet volstaan om de bestreden beslissing te dragen en hij blijft hiertoe in gebreke.

2.5.7. Waar verzoeker met zijn betoog dat hij niet heeft kunnen antwoorden op de argumentatie van tegenpartij een schending van de rechten van verdediging opwerpt, wijst de Raad erop dat de procedure voor de commissaris-generaal geen juridische maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 12 januari 2007, nr. 166.615; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 4 april 2007, nr. 169.748). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.5.8. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratieve dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van verzoeker worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissingen.

2.6. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door zijn land te ontvluchten ook blootgesteld is aan represailles bij terugkeer naar zijn land van herkomst.

2.7. Ook de schending van artikel 5 EVRM kan niet dienstig aangevoerd worden in het kader van een beroep tegen een beslissing waarbij, zonder een terugleidingsmaatregel te nemen, uitsluitend over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling en over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus uitspraak wordt gedaan (RvS 12 maart 2008, nr. 180.930).

2.8. Een schending van artikel 8 EVRM kan enkel dienstig worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van het desbetreffende artikel. De Raad wijst er ook op dat verzoekers integratie in België geen relevante factor is in het kader van een procedure voor het verkrijgen van de status van vluchteling of de subsidiaire bescherming.

2.9. Verzoeker beroept zich op een schending van artikel 14 EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beperkt tot een loutere bewering en daarmee niet aantoonde dat voornoemd artikel is geschonden. Verzoeker gaat eraan voorbij dat, gelet op het voorgaande, de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een correcte wijze de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam.

2.10. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te hervormen omwille van louter humanitaire redenen. Dergelijke motieven zijn niet van aard om alsnog te kunnen besluiten tot het hervormen van de bestreden beslissing. Ze houden immers geen enkel verband met de criteria bepaald in artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de voormelde wet inzake subsidiaire bescherming.

2.11. De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

Gelet op wat voorafgaat, kan gesteld worden dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoeker zelf aangevoerd tijdens zijn verhoren op het Commissariaat-generaal bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

2.12. Verzoeker heeft zijn asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor hij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in zijn land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet rechtvaardigen.

2.13. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER